

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Arionis in mare jactati fabula.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Osee. 5. 10.
Cant. 5. 12.

suos plectit, unde ait: *Effundam, quasi aquam, iram meam.* Vtrumq; assidue considerat sponsa Christi. Quare oculi eius, sicut columba super rimulos aquarum, quæ lacte sunt lotæ, & resident juxta fluentia plenissima. Videt in aquis faciem sponsi sui resplendentem, & vno quidem oculo justitiam, altero autem misericordiam eius intuetur.

Psal. 118.

Quo intuitu incalescens exclamat: *Confitebor tibi in directione cordis: in eo, quod didici judicia justitiae tuae.* At alia vox, alius clamor est cornuorum, quàm columbarum. Retrahere volunt columbas à pijs suspirijs ac laudibus, & transfere in execrationes, cum intelligunt aliquid sibi incommodi ab aquis nasci. Nimirum impunè vellent peccare: & dum DEVM identidem creaturis offendunt, nolent ipsi offendi à creaturis.

II.

Quàm iniqua hæc sint vota, indignæq; cogitationes, vel à se ipsis discant. Emendant, puniunt, occidunt homines hominem aquis ad vitam sustentandam creatis; & indignantur, quando rerum omnium Conditor, aquis vitur ad hominum scelera ablucenda? Ut homines hominem exitiabilem morte multent, in mare proijciunt; ut emendent, projecturos se minantur; & Deo idem facere sit nefas? id cum faciunt, laudari volunt; cum DEVS facit, criminantur? Optimus est usus aquarum, quando ijs hominum corpora curantur; & pessimus sit, quando illis hominum scelera castigantur? Intolerabilis amentia est, quando mortales sibi plus licere volunt, quàm DEO. An enim non volunt sibi id licere? Certè

Ion. 1. 14.

voluerunt, qui dixerunt: *Quasumus, Domine, ne pereamus in animis viri istius, & ne des super nos sanguinem innocentem: quia tu, Domine, sicut voluisti, fecisti. Et tulerunt Ionam, & miserunt in mare.* Affinis huic historię est fabulæ Arionis, quam Poëtæ atque historici eleganter narrauerunt, declarantes scilicet, quæ ratione, homo in hominem etiam innocentem aquis sæuiat; DEVS autem innocentiam defendat. Ea verò fabulæ, super fidicine Arione celeri admodum & cohibili oratione, vocumq; filo tereti & candido, ut Gellius ait, scripta est ab Herodoto.

A. Gellius.
lib. 16. c. 19.

III.

Verus, inquit, & nobilis Arion cantator fidibus fuit. Is loco & opido Methymneus, terræ atq; insulæ omni Lesbii fuit. Eum Arionem rex Corinthi Periander amicum amatumq; habuit, artis gratiâ. Is inde à rege proficiscitur, terras inclitas, Siciliam atq; Italianam visere. Ubi eò venit,

venit, auresque omnium, mentesque in utriusque terra urbibus, demulisse. In quæstibus istis & voluptatibus amoribusque hominum fuit. Is tum postea grandi pecunia, & re bonâ multâ copiosus, Corinthum instituit redire. Navem igitur & nautas, ut notiores amiciorisque Corinthiis sibi delegit. Sed eo Corinthios, homine accepto, nautique in altum prosectâ, præda, pecuniâque cupidus cepisse consilium de necando Arione. Tum illum ibi pernicie intellectâ, pecuniam cateraque sua, ut haberent, dedisse. vitam modo sibi ut parcerent, oravisse. Nautas pecuniam eius harum commiseritum esse illatenus, ut ei necem inferre per vim suis manibus temperarent: sed imperavisse, ut iam statim coram desliret præceps in mare. Homo, inquit, ibi territus, spe omni vita perditâ, id unum postea oravit, ut prius, quam mortem appeteret, induere permitterent sua sibi indumenta, & fides capere, & canere carmen casus illius sui consolabile. Feros & immanes nautas, prolubium tum audiendi subit. Quod orauerat, impetrat. Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stansque in summa puppis foro, carmen, quod orthium dicitur, voce sublatissimâ cantavit. Ad postrema cantus, cum fidibus ornatus, omni, sicut stabat canebatque, eiecit sese procul in profundum. Nautæ haudquaquam dubitantes quin perisset, cursum quem facere cœperant, tenuerunt. Sed nonnum, & mirum, & pium facinus contigit. Delphinum repente, inter undas, adnavisse, & dorso super fluctus edito vectavisse; incolumique cum corpore & ornatu, Tanarum, in terram Laconicam, denexisse. Tum Arionem prorsus ex eo loco Corinthum petivisse: talémque Periandro regi, qualis Delphino vectus fuerat, sese obtulisse: eique rem, sicuti acciderat, narravisse. Regem isthac parùm credidisse, Arionem, quasi falleret, custodiri iussisse. Nautas requisitos a legato Arione, dissimulanter interrogasse, eequid audissent in ijs locis, unde venissent, super Arionem? Eos dixisse, hominem, cum inde irent, in terrâ Italiâ fuisse, eumque illic bene agitare, & studiis delectationibusque urbium florere, atque in gratiâ pecuniâque magnâ fortunatum esse. Tum, inter hæc eorum verba, Arionem cum fidibus & indumentis, cum quibus se in salum ei acclauerat, extitisse. Nautas stupefactos convictosque: ire inficias non quisse. Eam fabulam dicere Lesbios & Corinthios: atque esse fabule argumentum, quod simulacra duo abenea, ad Tanarum, viserentur, Delphinus vehens & homo insidens.

Protrahatur hic in medium avaritia latentium indagatrix laborum, manifesta præda avidissima vorago, nec habendi fructu felix, & cupidus

IV.
Val. Max. lib.
9. cap. 4.